

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

มีวาสนาไปทางเรื่องประสาธน์

วันนั้นเราไปชำระอธิกรณ์ ประชุมถึงสองวันลงกันไม่ได้เลย ท่านเจ้าคุณเราเขียนจดหมายน้อยเท่าฝ่ามือให้เณรถือมา ตอนนั้นทางรถไม่มี มีเป็นทางลัดทางเกวียนเสีย หน้าแล้งก็มีแต่ทรายเต็ม ครั้นหน้าฝนก็มีแต่ตมแต่โคลน ตอนนั้นไม่มีรถ เณรถือหนังสือน้อยมา เพราะเป็นกันเองเรากับท่านเจ้าคุณ ตั้งแต่เป็นมหาเปรียญด้วยกันมา จนท่านเป็นเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะภาคอะไรๆ เรื่อยมา เราคงเส้นคงวาหนาแน่นเป็นหลวงตาบัวตามเดิม

ไปที่ไหนมักจะเป็นนะเรา มันจะมีนิสัยวาสนาอย่างนั้นก็ไม่ทราบ คือส่วนบุญแหยมไม่มีเลย แต่ส่วนประสาธน์มีเต็มหัวใจเต็มกิริยาอาการทุกอย่างตลอดมา คงเป็นอานิสงส์อันนี้ละมังเวลาประชุมที่วัดโพธิ์ผาทกันเสียสองวัน เจ้าคณะภาคเจ้าคณะไหนมาประชุมผาทเสียสองวันลงกันไม่ได้ สุดท้ายเจ้าคุณเราทุกวันนี้ให้เขียนหนังสือน้อยเท่านี้ละให้เณรถือมา เณรเดินมานะ ไม่มีรถ รถไปไม่ได้มาไม่ได้

ในจดหมายนั้นว่า นิมนต์ท่านอาจารย์ไปดับไฟวัดโพธิ์ให้ด้วย เวลานั้นไฟกำลังไหม้ลุกวัดโพธิ์ เท่านั้นละจดหมายท่านมาหาเรา คือประชุมสองวันลงกันไม่ได้เลย เจ้าคณะภาคก็มาใครก็มา มันก็เหมือนว่าจะมีวาสนาไปทางเรื่องประสาธน์นะ มักมีเสมอ เรามักจะไประงับได้ทุกงาน ไม่มีงานไหนที่เราได้เข้าแล้ว ได้ผ่านไปเฉยๆ ไม่สำเร็จไม่เคยปรากฏ เข้าในงานไหนปีบเรียบร้อยๆ ไป เรามักจะมีนิสัยวาสนาทางนี้ เพราะนิสัยของเราชอบประสาธน์นะ ที่ยุแหยมให้แตกไม่มีในเรา

อันนี้ก็เหมือนกันประชุมตั้งสองวัน เจ้าคณะภาคไหนๆ มาไม่ลงกันได้เลย ท่านก็เลยเขียนจดหมาย..ท่านเจ้าคุณ เขียนจดหมายน้อยมา นิมนต์ท่านอาจารย์ไปดับไฟวัดโพธิ์ให้ด้วย กำลังไฟไหม้ไหม้วัดโพธิ์เท่านั้นละ เราก็ไม่สบายอยู่ด้วยนะ มีไข้เล็กน้อยเป็นไข้ แต่เราเห็นประโยชน์ส่วนใหญ่ที่ว่าประชุมตั้งสองวันไม่เสร็จ น้อย่างไรกัน สิ่งที่เราจะลงกันได้ทำไม่ไม่ลง เพราะเหตุผลกลไกอะไร นี่ละเป็นน้ำหนักรันหนึ่ง เราจึงต้องไป สะพายบาตรไปเลยคนเดียววะ แต่ก่อนไม่มีรถ เดินถึงวัดโพธิ์เลย จากนั้นถึงวัดโพธิ์เลย

ทางวัดรู้สึกว่าร้อมกันหมดนะ เจ้าอาวาสพูดกับพระผู้ใหญ่ๆ ในนั้น วันนั้นท่านอาจารย์มหาบัวจะมาชำระเรื่องนี้นะ เราเองไปนิมนต์ท่านมา ให้ฟังเสียงท่านนะทุกคนเท่านั้นละท่านสั่งเอาไว้ ไปก็เอาเลย ประชุมปีบขึ้นมาเลย เป็นอย่างไร เหตุผลกลไกอย่างไรโล่มาๆ เรื่อยๆ เข้าไป เราเอาหลักธรรมวินัยทางตลอด ไม่ได้้นอกเหนือไปจาก

หลักธรรมวินัย เอากัน ชักกันไปชักกันมา เอาไปเอามามีแต่เราคนเดียววันนั้น เราเป็นคนชักคนนั้น เหตุที่ไม่ลงรอยเพราะใครเป็นต้นเหตุไล่เข้าไปหาผู้ชักกัน ๆ ๔๕ นาที

ผู้ว่าราชการจังหวัดไปด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดไปกับฝ่ายนั้นละลายทำลาย ไม่ลงวันนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดก็มา ๆ ดูว่าเป็นฝ่ายนั้น เป็นลูกศิษย์ของฝ่ายนั้น ฝ่ายไม่ลงใครไปก็เอาเลยละที่นี้ ที่นี้ใครก็คอยฟังเสียงเรา เพราะเรื่องอะไรมันก็ไม่เสร็จ ประชุมกัน ที่นี้ก็ฟังเสียงเรา เราก็กถามต้นเหตุเป็นอย่างไรไล่มา ๆ ๆ เอาธรรมวินัยเข้ากาง ๆ ชัดกันเลย มัดกันเข้าเลย เอา พุดง่าย ๆ อย่างนี้ละ ชัดกันเข้า มัดเข้า ๆ สุดท้ายแพ้ พอพูดอะไร เอา ..ถ้าสงฆ์เห็นด้วยตรงไหนให้ยกมือขึ้น พริบ ๆ ๆ เอา เจ้าของว่าอย่างไร เอาค้านมา เจ้าของเงิบ เป็นอันว่ายอมรับโดยคุณภาพ หนึ่ง ๆ เอาชักกันไป ๆ

พอชักกันไปถึงจุดแล้วก็ พอเราลงจุดบัพทางนี้ เอา.นี้ผิดหรือถูก ถ้าถูกให้ยกมือขึ้น พริบ ๆ เลย เอากัน ๔๕ นาทีเรียบริ้อย ชักกันอย่างหนักนะ นั่นละที่เจ้าคุณอุตรนิสัย ท่านเรียบริ้อย ท่านดูใครไม่เป็น ใจเรามั่นว่าหมาว่าแมวอยู่ในนี้หมด ทั้งกัดทั้งข่วน พอขึ้นเวทีก็ชัดกันเลย ผู้ว่าก็นั่งอยู่นั้น เราเป็นคนชัก ไป ๆ มา ๆ สุดท้ายลงเลย เราสรุปเลยนะ เป็น ๔๕ นาทีนั้นชัดกัน มีแต่เรากับเจ้าของคดีที่ไม่ลง คือขวางกันอยู่นั้น เพราะเหตุใดเอาไล่มา ชัดกันไปชัดกันมา สุดท้ายลงทั้งฝ่ายนี้ฝ่ายนั้น เอา ถ้าไม่ลงตรงไหนให้ค้านมา เราไม่พูดถึงเรื่องราวที่ไม่ลงเพราะอะไรละ เราเอาธรรมวินัยเข้ากางกับเรื่องราว นั้นใส่กัน ๆ เข้าไปเลย บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายยกมือพร้อม ๆ กัน ๔๕ นาทีลงเรียบริ้อยเลย

ประชุมกันอยู่สองวันไม่ลง เราไป ๔๕ นาที เราคนเดียวเราพูดกับคู่กรณีกัน ว่าอย่างนั้นเถอะ กรณีที่ให้แตกกระจาย ๆ ไม่ให้ลงได้ะนั้นนั้น มัดกันไป ชัดกันไปชัดกันมา มัดกันเข้า สุดท้ายก็เลยลงเรียบริ้อย ๔๕ นาที เราไม่ลืมนะ ที่นี้พอเสร็จแล้วเราก็นอนแผ่สองสัปดาห์ พวกนั้นก็เลิกกันไป พระก็เข้าไปนวดเส้นให้ เจ้าคุณอุตรเป็นนิสัยดูใครไม่เป็น นั่งอยู่ข้าง ๆ นิสัยของท่านนั้นแหละ ใครถ้าอยากเห็นฤทธิ์เห็นเดชอาจารย์ของเรา พูดขึ้นอยู่คนเดียวข้าง ๆ หมูเพื่อนนี่ละ ถ้าใครอยากเห็นฤทธิ์เห็นเดชอาจารย์ของเราให้มาดูเวลาขึ้นเวที เจ้าคุณอุตรนี่ละ

ถ้าใครอยากเห็นฤทธิ์เห็นเดชอาจารย์ของเราให้มาดูเวลาขึ้นเวที พอว่าอย่างนั้นเราก็อ่า ก็เรื่องราวมันเสร็จสรรพเรียบริ้อยไปแล้วมาอุ้งกินหาอะไร มันเนาพะไปแล้ว ท้องเสียท้องบุดไปหมดนี่นะ มาอุ้งกินหาอะไร เรื่องแล้วไปแล้ว เราอยู่ ดูท่านจะออกกิริยาไหน กิริยาเก่า โอ้ มันก็น่าอุ้งกิน กินทั้งวันก็กินได้สบายมีรสชาติตลอด ท่านพูดสบาย เราแห่เราอยู่ท่าน นึกว่าท่านจะมีกิริยาอะไร เหมือนเดิม ดูใครไม่เป็น เราก็ออดหัวเราะไม่ได้ โอ้ นิสัยนี่ก็เป็นอย่างนี้ ดูคนไม่เป็น ใจเราเป็นฝ่ายดู

นี่ละที่ว่าอยากเห็นฤทธิ์เห็นเดชอาจารย์ของเราให้ท่านมาดูเวลาขึ้นเวที คือเวลาขึ้นเอาจริง ๆ นะเรา ไม่มีสูงมีต่ำ เอาธรรมทางเข้าเลย เอาธรรมทางเข้าไป ไล่เข้าหาธรรม ๆ หาวิญญู ที่อื่นขัดกับธรรมวินัยขัดกันตรงนั้น ๆ นั้นละ ๔๕ นาทีเรียบริ้อย ยอมรับกันหมดทั้งวัดเลย คู่กรณีก็ยอมรับ ผู้ว่ามาด้วยกันก็เงียบไม่มีว่าอะไรเลย คือเวลาขึ้นมันไม่มีสูงมีต่ำนะ เอาธรรมวินัยออกกางแล้วขัดไปตามนั้นเลย ที่นี้กิริยาอาการทุกอย่างมันก็ขึ้น นั้นละอย่างที่ว่าอยากเห็นฤทธิ์เห็นเดชอาจารย์ของเราให้มาดูเวลาขึ้นเวที คือเวลาขึ้นเวทีมันชัดจริง ๆ เข้าใจไหมละ เอาเปรี้ยว ๆ เลย จึงได้เห็นเจ้าคุณอุตร นิสัยท่านดูใครไม่เป็น

ท่านว่าถ้าอยากเห็นฤทธิ์เห็นเดชอาจารย์ของเราให้มาดูเวลาขึ้นเวที ว่าอย่างนั้นนะ เราก็ชัดเลย ก็เรื่องมันเนาพะไปแล้วมาอุ้นกินหาอะไร มันเนาพะไปหมด มันบูด มันเสียแล้ว ท่านจะว่าอย่างไรเราทดลองดู ตามเดิม โอ๊ย อุ้นทั้งวันกินทั้งวันมันก็พอกิน เพราะมันมีรสมีชาติอยู่ ท่านก็ว่าของท่านสบาย ขบขันนะ เจ้าคุณยังอยู่ที่นี่ละทุกวันนี้ ดูใครไม่เป็น ไอ้เราเป็นฝ่ายดู ดูท่านนึกว่าท่านจะขึ้นแบบไหนไม่ขึ้นนะ ขึ้นแบบเดิม อุ้นกินทั้งวันมันก็น่ากินอยู่ตลอด ไม่บูดไม่เสีย ขบขันดีนะ ท่านพูดแบบสบายของท่าน

พูดเรื่องอิทธิฤทธิ์เรื่องอะไรนี้มักจะมีเสมอ มันจะเป็นนิสสัยวาสนาอะไรไม่รู้นะ เราเข้าจุดไหนก็เป็นอันว่าเรียบลงไปทุกแห่ง ไม่ใช่ครั้งนี่ มีทุกแห่งใหญ่ ๆ ทางภาคกลางก็เหมือนกัน มีใหญ่ ๆ ทั้งนั้น แต่ก็ देखทุกครั้งไม่เคยพลาดนะ เรียบริ้อยลงด้วยดี เป็นอย่างนั้นละ มันคงจะมีนิสสัยวาสนาอันหนึ่งประสาน ๆ ให้เรียบริ้อยเป็นที่ลงใจกัน ยอมรับกัน ก็เรียบริ้อยไปด้วยดีทุกแห่งที่เราเข้าประชุมที่ไร เป็นอย่างนั้นละ

วันนี้ก็ไม่มีอะไรละ ๒ โมงครึ่งเทศน์วัดโพธิ์นะ วัดโพธิ์เป็นวัดอุปชฌาย์เรานะ ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านเป็นอุปชฌาย์เรา แต่ที่อุปชฌาย์ลงสัทธิงวิหาริกนะ ลงลูกศิษย์คือเรา ท่านเป็นอุปชฌาย์เรา แต่มักจะมาลงลูกศิษย์นะ บางทีลูกศิษย์เถียงอุปชฌาย์ขัดอุปชฌาย์ยอม ๆ บางทีอยู่ด้วยกันดี ๆ เหตุที่จะไปเอาท่านหนัก ๆ ก็คือสองต่อสอง วันนั้นท่านเทศน์บนธรรมาสน์ ท่านว่านิพพานเป็นอนัตตา สะดุดก็เลย เราก็นิ่ง คือพอเสร็จนี้แล้วเราไปกุฎิเราจะตามท่านไปเลย ไปตามปัญหาข้อนี้ละ

พอดีไปท่านก็มาชวน มาบอก ไปบัวไปด้วยกันไปกุฎิท่าน พอดีกับเราจะไปตั้งปัญหา พอขึ้นไปก็ใส่ปี่วะเลย เพราะไม่มีใครนี้ ตั้งใจจะไปเอากันสองต่อสองระหว่างพ่อกับลูก ขอประทานโอกาสทุกอย่างเรียบริ้อยแล้วกราบ เหตุใดพระเดชพระคุณจึงเทศน์ว่านิพพานเป็นอนัตตา เพราะบังคับไม่ได้ นิพพานไม่ใช่ผู้ต้องหา นั้นเข้าแล้วปี่เข้าแล้ว นิพพานเป็นอนัตตานิพพานก็เป็นไตรลักษณ์ละชิ เป็นของวิเศษวิโสอะไรเราว่า นิ่งเลยนะ เป็นอย่างนั้นละนิ่ง นิพพานมาเป็นอนัตตา นิพพานก็เป็นไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์คือ

ทุกข์ อนิจจัง อนตตา เป็นทางก้าวเดินเพื่อพระนิพพาน แล้วพระนิพพานยังจะมาเป็น อนัตตา อนัตตาก็อยู่ไตรลักษณ์ นิพพานก็เป็นไตรลักษณ์ละซิมีความหมายอะไรเราว่า นิ่งเลยนะผู้เฒ่าไม่ตอบเลย เจียบ

คือธรรมดาถ้าเราใส่ที่ไรนี่ท่านจะนิ่งทุกที คราวหลังถึงจะมายอมรับ ไม่เคยมา คำนะ ยอมรับทุกครั้ง ๆ คราวนี้ก็นิ่งไม่ตอบเลย เอาจริงนะเรา ถ้าลงมันขัดแล้วมันไม่ ถอยใครละ ธรรมเหนือนี้ เราเอาธรรมออกมา ท่านกับเราเป็นผู้ย่อยต่อธรรมทั้งนั้น ต้องกราบธรรมยอมรับธรรม มากยิ่งกรรมขึ้นใส่ปี่วะเลย ท่านนิ่งเลยนะ ว่านิพพานเป็น อนัตตา มันสะดุดก็กลื่อนั้น พอเราจะตามท่านไป ท่านก็ชวนเราไป ไปบัวไปด้วยกัน ไป หาท่าน ไปก็ขัดกันเลยสองต่อสองไม่มีใครทาบด้วยละ เอาหนักนะนั่นไม่ใช่เล่นนะนั่น

ท่านว่านิพพานเป็นอนัตตา เพราะเหตุไรจึงว่าเป็นอนัตตา นิพพานเป็นอนัตตา เพราะบังคับไม่ได้ นิพพานไม่ใช่ผู้ต้องหาพอที่จะถูกบังคับบัญชา นั้น ชัดกันตรงนี้เลย ท่านนิ่งนะ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา นี่เป็นทางก้าวเดินเพื่อพระนิพพาน ไตรลักษณ์เป็นทาง ก้าวเดินเพื่อพระนิพพาน เมื่อเป็นนิพพานแล้วนิพพานจะมาเป็นอนัตตา อนัตตาก็อยู่ ในวงไตรลักษณ์ นิพพานก็เป็นไตรลักษณ์มีความวิเศษวิโสอะไรเราก็ว่างี้ละ ท่านนิ่งเลย นะ อย่างนั้นละเวลาจะเอา ปี่วะเลย อุปัชฌาย์เราแท้ ๆ นะ แต่เอาธรรมที่เหนือเราทั้งสอง ทั้งอุปัชฌาย์ทั้งเราออกแสดงซิ ท่านก็นิ่งละไม่ค้ำ วันนี่ไม่มีอะไรละ ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ